

[Thisted Knudsen.]

høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om kommunale ejendoms-skatte.

Som det er tinget bekendt, er den nuværende form for beskatning af faste ejendomme til sogne- og amtskommuner udsat for en meget stærk kritik, og denne kritik kommer ikke mindst fra landbrugets side. Såvel sogne- som amtskommuner udskriver skatter efter behov på de faste ejendomme, og en ikke uvæsentlig del af disse skatter betales ifølge sagens natur af landbruget. Jeg har før her i det høje ting fremhævet, at intet andet erhverv i Danmark har sådanne skattemæssige vilkår at arbejde under som landbruget. En beskatning af denne beskaffenhed er i praksis ganske simpelt en forlodsbeskatning af landbrugets produktionsresultat uden hensyntagen til den pågældende bedrifts nettoudbytte.

Det kan derfor ikke undre, at mange landbrugere må føle denne form for beskatning som et, lad mig bruge udtrykket skattemæssigt stød under bæltstedet. Det gælder ikke mindst i en situation som den nuværende, hvor landbruget har oplevet et prisfald for sine produkter af meget alvorlig styrke, og hvorunder det ikke har været muligt for erhvervet at nedsætte udgifterne i produktionen i takt hermed. Vi er nu i en situation, hvor hver eneste krone tæller. Under sådanne forhold må det erkendes, at det ikke alene vil være urimeligt, men også kortsynet at fastholde en skattepolitik, som udvikling og indtægtsmuligheder for længst er løbet fra.

Vi har bemærket os, at den højtærede statsminister i åbningstalen bebudede, at regeringen ville fremsætte lovforslag om ændringer i den amtskommunale beskatning. Jeg ved også, at det er regeringens hensigt at fremkomme med sådanne forslag, men efter vor opfattelse begynder denne sag nu at haste; det er på tide at få gang i de drøftelser, som må være forløberer for en rationel ordning på disse områder. Under disse omstændigheder har vi anset det for

saglig forsvarligt at fremkomme med et lovforslag, som vi må anse for at være absolut påkrævet i denne for landbruget og landkommunerne vanskelige økonomiske situation.

Vi foreslår for det første, at der lægges loft over den sognekommunale skatteudskrivning på fast ejendom, og dette er for så vidt slet ikke noget nyt. Den højtærede finansminister har i tidligere betragtninger været inde på problemet ved at foreslå et vist forhold mellem skatteprocenten og grundskyldpromillen i den sognekommunale beskatning. Vi foreslår, at den sognekommunale grundskyldpromille højst må udgøre 3 gange det tal, der angiver den gennemsnitlige størrelse af skatteprocenten i kommunen for de nærmest foregående 4 år. Sognekommunerne vil altså fortsat kunne fastsætte ligningsforholdet mellem personlige skatter og ejendomsskatte. Det, der sker, er, at man begrænser forholdet mellem skatteprocent og grundskyldpromille. Vi ved meget vel, at forholdene er forskellige fra sognekommune til sognekommune, og at det derfor vil være nødvendigt at gennemføre visse overgangsbestemmelser. Vi har ikke i lovforslaget stillet forslag i denne henseende, men vi vil gerne under den udvalgsbehandling, som vi regner med vil finde sted, med den højtærede indenrigsminister drøfte denne side af sagen, som vi også lægger vægt på.

I en kommune som Viskinge-Avnso i Holbæk amt havde man i skatteåret 1956-57 en grundskyldpromille på 52,30, en promille til amtet på 22,63, hvortil kom de 6 promille til staten. Det gav for denne kommune en samlet grundskyldpromille på 80,93. Går vi over til at se på Jylland, havde en kommune som Hals i Ålborg amt i samme skatteår en grundskyldpromille på 56, en promille til amtet på 16,42, hvortil også kom promillen til staten på 6, eller i alt 78,42 eller ca. 8 pct. i skat af grundværdien. Dette er efter min opfattelse nær ved retsforbundets grundskyldspolitik gennemført 2 gange. Eksemplerne viser efter min opfattelse, at beskatningen på dette område i